

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **JP Park a. s.**, se sídlem Komunardů 1091/36, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. 100571/2017/KUSK, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 A 158/2017, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „navrhovatelka“) podala u Krajského soudu v Praze návrh na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, kterým se domáhá určení lhůty k rozhodnutí bez jednání, případně k nařízení jednání ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 A 158/2017. Má za to, že ve věci dochází k neopodstatněným průtahům, neboť od posledního procesního úkonu krajského soudu uplynulo více než 13 měsíců. Řízení je u krajského soudu vedeno o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci povolení změny stavby vodovodů a kanalizací.

[2] K návrhu se vyjádřil pověřený člen senátu krajského soudu Mgr. Ing. Petr Šuránek. Z jeho shrnutí plyne, že ve věci byly učiněny veškeré procesní úkony s výjimkou případného nařízení jednání a rozhodnutí ve věci, soud se však zabývá věcmi napadlými dříve a v současné době je plně vytížen přípravou rozhodnutí v přednostních věcech. Podotkl také, že navrhovatelka nepožádala o přednostní projednání věci. S ohledem na podaný návrh na určení lhůty očekává, že se soud bude navrhovatelčinou věcí zabývat přibližně ve třetím čtvrtletí tohoto roku (v tomto směru je připraven ji částečně předřadit).

II. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[3] Nejvyšší správní soud ve spise krajského soudu ověřil, že žalobu obdržel dne 13. 12. 2017. Navrhovatelku obratem vyzval k úhradě soudního poplatku (usnesením ze dne 14. 12. 2017) a po jeho zaplacení (20. 12. 2017) přistoupil k dalším procesním úkonům. Dne 15. 1. 2018 vyzval žalovaného k podání vyjádření k žalobě, předložení správního spisu a poskytl mu potřebná procesní poučení. Vyjádření obdržel spolu se správním spisem dne 19. 2. 2018. Navrhovatelce je přeposlal společně s výzvou ze dne 18. 4. 2018, ve které jí stanovil dvouměsíční výzvu k podání repliky a taktéž jí poskytl potřebná procesní poučení. Replika nebyla podána. Podáním ze dne 27. 3. 2019 navrhovatelka vyjádřila souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a společně s tím podala návrh na určení lhůty podle § 174a zákona o soudech a soudcích.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[5] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán navrhovatelovou specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k nařízení ústního jednání a k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žalobě končí. Nejvyšší správní soud se k těmto návrhům vyjádří odděleně.

III. a) Návrh na určení lhůty k nařízení jednání

[6] K návrhu na určení lhůty k nařízení jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud vůbec není v nynější věci povinen jednání nařizovat. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může rozhodnout *o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Navrhovatelka s rozhodnutím věci bez jednání výslovně souhlasila a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez jednání také souhlasí.

[7] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu přitom může být úspěšný za splnění dalších podmínek jen v tom případě, kdy krajský soud má povinnost požadovaný procesní úkon učinit. Určením lhůty k provedení procesního úkonu se nově nezakládá povinnost krajského soudu daný procesní úkon provést (tato povinnost totiž musí existovat již předtím), pouze se nově stanovuje lhůta k jeho provedení.

[8] Jak bylo uvedeno, krajský soud nemá v nynější věci povinnost nařizovat jednání, a je tedy zřejmé, že návrh na určení lhůty k nařízení jednání není opodstatněný.

III. b) Návrh na určení lhůty k vydání rozhodnutí, jímž se končí řízení o žalobě

[9] Již z ústavních zásad spravedlivého procesu a práva na přístup k soudu vyplývá povinnost krajského soudu rozhodnout o podané žalobě. Krajský soud tak má povinnost vydat rozhodnutí, jímž se končí řízení o žalobě. U návrhu na určení lhůty k vydání takového rozhodnutí proto lze posuzovat, zda dochází k průtahům.

[10] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[11] Navrhovatelčina věc nespadá mezi návrhy nebo věci, které je soud dle § 56 odst. 2 nebo 3 s. ř. s. povinen projednat a rozhodnout přednostně.

[12] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů pak Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu směřuje, učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí věci, ale ve věci stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné však je, aby v tomto stavu soud neudržoval řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz bod 48. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 9. 1996, *Sißmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, publ. Reports 1996-IV, či bod 43. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 6. 2000, *Frydlender proti Francii*, stížnost č. 30979/96, publ. Reports 2000-VII; oba rozsudky jsou dostupné z <http://hudoc.echr.coe.int>).

[13] Při posouzení jednotlivých kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se Nejvyšší správní soud vyjádří nejprve ke složitosti věci, kterou v nynější věci hodnotí jako střední. Podstatou bude posouzení zákonnosti závěru žalovaného, respektive správního orgánu prvního stupně, dle kterého nebylo možné vyhovět žádosti o změnu stavby před dokončením, neboť navrhovatelka nikdy nedisponovala oprávněním k provedení vodohospodářské části souboru jejích staveb (vodovodu a kanalizace). Navrhovatelka jej zpochybňuje řadou námitek (žaloba čítá 14 stran).

[14] Navrhovatelka se ve svém návrhu na určení lhůty nevyjádřila k tomu, jaký pro ni má význam předmět sporu, Nejvyšší správní soud jej proto posoudil objektivním pohledem. Věc hodnotí jako středně významnou, srovnatelnou s jinými věcmi řešenými ve správním soudnictví.

[15] V postupu navrhovatelky neshledal nic, co by negativně ovlivnilo délku řízení před krajským soudem. Navrhovatelka podala žalobu, u níž ji krajský soud nemusel vyzývat k odstranění vad. Společně s podáním žaloby sice nezaplatila soudní poplatek, tato skutečnost však měla na délku řízení zanedbatelný vliv.

[16] K postupu krajského soudu lze uvést následující. Bezprostředně po obdržení žaloby vyzval navrhovatelku k úhradě soudního poplatku. Po jeho zaplacení sice přistoupil

k dalšímu procesnímu úkonu (výzva žalovanému z 15. 1. 2018) až po téměř měsíci, je nicméně třeba přihlédnout k tomu, že v mezidobí byly vánoční svátky. Podstatnější byl časový odstup mezi obdržáním vyjádření žalovaného a jeho dosláním navrhovatelce, který činil bez jednoho dne dva měsíce (19. 2. 2018 – 18. 4. 2018), což už je hraniční. V souhrnu lze nicméně procesní postup krajského soudu hodnotit jako ještě přiměřený.

[17] Posouzení, zda v tomto stavu krajský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouhou dobu, Nejvyšší správní soud považuje vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Po jejich komplexním zhodnocení dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Od doby, kdy krajský soud obdržel žalobu (tj. od 13. 12. 2017), uplynulo přibližně sedmáct měsíců a krajský soud se nedopustil podstatných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Jedná se o středně složitou věc. Byť navrhovatelka svými kroky zásadně neovlivnila délku řízení, věc je pro ni běžně významná a po porovnání s délkou doby, po kterou je řízení vedeno, nelze bez dalšího dospět k závěru, že dochází k průtahům s vydáním rozhodnutí.

[18] V této souvislosti lze poukázat na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu